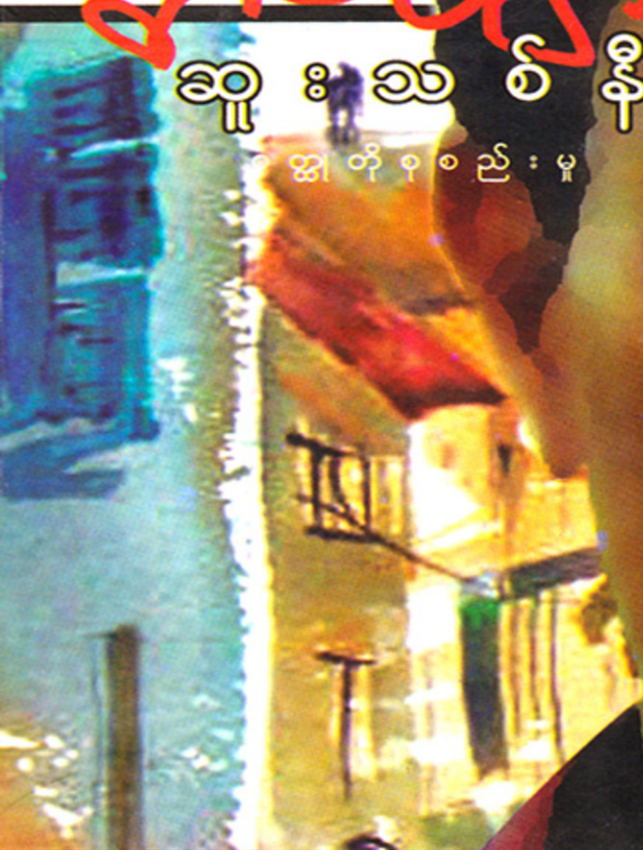

စာပေ

ဆု : သ ဝိ နီ

အတ္ထုပ္ပတ္တိ : မူ

Dhama

သားရွှေအိုး
(၁)

“ကျုပ်က စနေသား သက်ဦးဗျ။ မွေးတုန်းက ဖအေက ဓားထမ်းပြီး ကျော်ရမယ်လို့ ရှေးလူကြီးတွေက ဆိုတာတောင် ကျုပ်က သားဘုန်းနိမ့် မှာ စိုးလို့ မကျော်ခဲ့ဘူး။ ဩဇာအာဏာပေးရမယ့်သူ၊ သူ့စကားတစ်ခွန်း အောင်မြင်မယ့်သူလို့ ဟောကြတာဗျ။ အခုဆို ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ဗျာ။ သွားတွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်စမ်းပါဗျာ”

သားအကြောင်းကို အားရပါးတရ ပြောနေသော ဦးသိန်းမောင်ကို ကိုမိုးအေး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ ရိုးရိုးသားသား ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လည်း သားအကြောင်း ဝမ်းပမ်းတသာ ပြောနေသည် မှာ ကြည်နူးစရာ။

ကိုမိုးအေးအနေနှင့်လည်း မုဒိတာပွားစရာဖြစ်၍ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် သွားတွေ့ခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဦးသိန်းမောင်ကို ပြောလိုက်မိသည်။ ။

(၂)

တစ်နှစ်တစ်ခေါက်မျှ ရောက်၍ ပင်တော်တော့သည်။ ။ ရန်ကုန်မြို့တွင် နေ့စဉ်သာ သွားလာနေရလျှင် အသက်ထွက်သွားနိုင်သည်။ ။ အဓိကမှာ ကျပ်တည်းလှသော ဘတ်စ်ကားများကို ကိုမိုးအေး မစီးနိုင်။ ထိုထက်မကဆိုရလျှင် ရပ်ရန်နေရာ တစ်နေရာရရန်ပင် တိုးမတက်နိုင်။ ယခုပင်လျှင် မှတ်တိုင်တွင် တစ်နာရီကျော်ကြာနေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် တော့ ဆိုက်လာသည့် ဘတ်စ်ကားကိုပင် အလှအယက်တက်ရန် မောင်းတင်နေမိသည်။ ။

“နှစ်ယောက်ရမယ်၊ နှစ်ယောက်”

ကိုမိုးအေး ဒီတစ်ကြိမ်တွင် လက်ဦးမှုရလိုက်ပါသည်။ ။

“ကဲကဲ...ထိုင်ထိုင်၊ ကုန်းကုန်းကြီးလုပ်မနေနဲ့ ၊ ဟိုဘက်ကအစ်မ နည်းနည်းတိုး။ ခြင်းက ပေါင်ပေါ်တင်လေ။ ကိုယ့်အိမ် မဟုတ်ဘူး ။ သိတတ်မှ ပေါ့။ ကွေ့မယ်၊ ကိုင်ထား။ ဆင်းမှာ လေးတွေ ကြိုပြော။ အသံမကြားရင် မောင်းမယ်။ ရှေ့နားမှာ အရှိန်လျှော့ထား ဆရာရေ။ ဆီထည့်မယ်။ ပြီးရင် ဂိတ်ဆုံးကိုမောင်း။ ကားနားမယ်၊ ထမင်းစားမယ်”

အဆက်မပြတ် အော်ရင်း လိုက်ပါလာသော ကားစပါယ်ယာကို မိုးအေး သတိထားလိုက်မိသည် ။ တူပါသည် ဟု တွေးမိရာမှ ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်ရန် စဉ်းစားပြီးမှ ဦးသိန်းမောင် စကား ခေါင်းထဲရောက်လာသည် ။

“ကျုပ်သားက သူ့စကားတစ်ခွန်း အောင်မြင်မယ့်သူဗျ”

*

കാൻ

Fish

ခပ်ခပ်ခပ်ခပ် ခေတ်

“ခပ်...ခပ်...ခပ်...ခပ်”

လွင့်ပျံ့ကျန်ရစ်သော မိန်းကလေးတစ်စု ရယ်သံကို ဂရုမပြုနိုင်အား ဘဲ ကသောင်းကနင်း ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်ရ၏။ ဆိုင်ပြင်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းလည်း ဆိုင်းဘုတ်ကို သေချာစွာ ပြန်ဖတ်မိရသည် ။ ဆိုင်အမည်ကို ခပ်နုနုမှ ညှိထားသော်လည်း စတိုးဆိုင်ဟုလည်း ရေးထားသဖြင့် မိန်းကလေးများ နှင့်သာ သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများ အရောင်းဆိုင်ဟု ကိုစိုးလွင်မထင်မိခဲ့။

“ဦးလေးကြီး ...ဘာရှာတာလဲ”

ဟု ခပ်နောက်နောက် မေးသံကြားမှ ပစ္စည်းများကို သတိထားလိုက်မိရသည် ။

ပြောကြကြေးဆိုလျှင် ယခုတလောတွင် ကိုစိုးလွင် အဆင်မပြေမှုများ ကြုံနေရသည် ။ ဘွဲ့တစ်ခုကို ပူပူနွေးနွေး ရထားသူမို့လည်း အလုပ်လျှောက်၊ အင်တာဗျူး လိုက်ဖြေရသည် ကိုပင် မြောက်ကြွကြွဖြစ်ခဲ့ရပြီး အလုပ်တစ်ခု အဆင်မပြေ အခြားတစ်ခုခက်ခဲ နှင့် ကြာတော့လည်း ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာမိသည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် လှပသေသပ်သော စတိုးဆိုင်တစ်ခုမြင်၍ ဟိုငေး ဒီငေး စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဝင်ကြည့်မည် စိတ်ကူးမိခဲ့သည် ။ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်ခဲ့ရသည် သာ အဖတ်တင်လိုက်သည် ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကိုစိုးလွင် စဉ်းစားမိလာရသည့်အချက်တော့ ရှိသည် ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရလျှင် ယနေ့ခေတ် မိန်းကလေးများ ၏ အခန်းကဏ္ဍ ကျယ်ပြောလာမှုကိုပင်။ ကြည့်ပါ။ ရပ်ကွက်ထဲမှ ကိုယ့်တူမအရွယ်သာ ရှိသည့် ကလေးမ။ ကျလိုက်သည့် စာမေးပွဲ။ ယနေ့တွင် အဆင်ပြေနေသည် ။ အလုပ်ကို မေးကြည့်တော့ ‘ဗျူတီပါလာ’ ဟု ပြောသ

ည် ။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆိုလျှင်လည်း သမီးကို လှယဉ်ကျေးမယ်ဖြစ်
အောင် ပြုစုပျိုးထောင်နေသည် ဆို၏။

“ခင်ဗျား ဘာသိလဲ။ ဗီဒီယိုမင်းသမီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အလုပ်အလွှာ
ယ်တကူ ရလာနိုင်တယ်။ အားကိုးနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်း ကျယ်
လာမယ်။

သူ့ရည်ရွယ်ချက်များကို ကိုစိုးလွင် အံ့အားသင့်စွာ ကြားခဲ့သည် ။

ကိုစိုးလွင် ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ရသည် များ လည်း ရှိသည် ။ ကုမ္ပဏီ အ
တွင်းရေးမှူးလို၍ လျှောက်မိသည် ။ စကားပြောချိုသာ၍ ရုပ်ရည်ရူပ
ကာ ပြေပြစ်ချောမောသော မိန်းကလေးဖြစ်ရမည်ဆို၍ လှည့်ပြန်ခဲ့ရသ
ည် ။ စတိုးဆိုင်များ ဆိုလျှင်လည်း ငယ်ရွယ်လှပသော မိန်းကလေးများ
သာ ခန့်သဖြင့် အနားပင် မသိနိုင်ပေ။ ဟိုတယ်၊ အင်း...စားသောက်ဆိုင်
များကိုတော့ ထည့်စဉ်းစားရန်ပင် မလိုတော့ပြီ။

အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားဘဝကို ရလို၍ ယောက်ျားဆု
ကို သဲသဲမဲမဲ ပန်ခဲ့ကြသော ခေတ်များ ရှိခဲ့သည် ကို ယနေ့ခေတ်တွင် စ
ကားစရန်ပင် ခပ်ခက်ခက်ရှိပေလိမ့်မည်။ ကိုစိုးလွင် ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်
ကူးပေါက်ရာ တွေးလိုက်မိလျှင်...

“အမေ ငါ့ကို မိန်းကလေးအဖြစ်သာ မွေးခဲ့ပါတော့”

ဟု ညည်းလိုက်ချင်မိသည် ။ သို့ဆိုလျှင် ခြေတိုအောင် လမ်းလျှောက်
အလုပ်ရှာရသောဒုက္ခ ယခုကဲ့သို့ မကြီးနိုင်ဟု ယုံကြည်ရမလိုပင်။ ယခု
တော့...

ကျလာသော စိတ်ဓာတ်တို့ ကို ထိန်းမတ်ထားရသော ခြေလှမ်းယိုင်

တို့ ဖြင့် မိမိပြန်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်
နေရင်းမှ ဘတ်(စ်)ကား စီးရဦးမည့်ဒုက္ခကို ကိုစိုးလွင် ရုတ်တရက် သတိ
ရလိုက်မိသည် ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးဆိုလျှင် ရုံးဆင်းရုံးပြန်သမား များ
သောကြောင့် ကားရရန် မလွယ်နိုင်။ မှတ်တိုင်အနားရောက်လာ၍ လူအု
ပ်ထဲရောရပ်လိုက်ပြီး ကားများ လာရာ မျှော်မိလျှင် အစီးတိုင်းလို ပြည့်
ကျပ်နေသည် ကို တွေ့နေရသည် ။ နောက်မီးတွင် တွဲခိုလျက်ပင် သုံး
လေးဦး ပါလာတတ်သည် ။ မတတ်သာပြီ။ မိုးချုပ်လျှင် ပိုဆိုးမည်။ ရရာ
ကားနှင့် ဖြစ်သလို လိုက်ရပေတော့မည်။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကားတစ်စီးဆိုက်အလာတွင် တော့ လိုက်ရ
န်ပြင်မိသည် ။ တွဲလွဲခိုသကဲ့သို့ ဟန်အမူအရာကို လက်မောင်းဖြင့်လုပ်ပြ
ကာ အော်လျက် လိုက်ပါလာသော ဘတ်(စ်)ကားစပါယ်ယာ၏ လူခေါ်
သံကိုမူ ကိုစိုးလွင် ယဉ်ပါးစွာ ကြားလိုက်ရသည် ။

“ယောက်ျားလေးရမယ်၊ ယောက်ျားလေးပဲရမယ်”

*

Beauty

ဝမ်းစာ

ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ဒီဟိုတယ်ထဲ ကိုသော် ရောက်နေသည် ပင် နာရီဝက်မက ရှိတော့မည်။

“ဟေ့...မင်းတို့ ဟိုတယ်မှာ မဆပ် (Massage) ရှိလား”

ခေတ်မီကားတစ်စီးမှ ကားတံခါးဖွင့်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် ခပ်မာမာ အသံတစ်ခုက လွင့်လာသည် ။ Service ဦးစားပေးရသည့် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းမှို့ Reception မှ ဧည့်ကြို အမျိုးသမီးလေးက ကောင်တာအတွင်းမှ ထ၍ ပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြိုပြုသည် ကို ကိုသော်တစ်ယောက် အစအဆုံး မြင်နေရသည် ။

“ရှိပါတယ် ဦး၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲခန့်ထားတာမရှိလို့ Appointment လုပ်မှ ရပါမယ်”

“ဒါဆို လုပ်ထား လိုက်လေ၊ ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်၊ ဘယ်အချိန် ပြန် ခေါ်ရမလဲ”

“ခဏနေခေါ်လိုက်ပါ ဦး၊ ကျွန်မ Appointment လုပ်ထားလိုက်ပါမယ်”

ဧည့်ကြိုကောင်မလေးဆီမှ ဟိုတယ်လိပ်စာကဒ်တောင်းပြီး အလျင်စလို ပြန်ထွက်သွားသည် ။ ထိုသူကား မောင်းထွက်သွားသွားချင်းမှာ ပင် ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးလေး ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည် ကို ကိုသော် တွေ့နေရသည် ။

မိနစ် ၂၀ လောက်ပင် မပြည့်တတ်ချင်၊ ဖုန်းသံတစ်ခု ဝင်လာသည် ။ ဧည့်ကြိုကောင်မလေး ခပ်သွက်သွက် ကောက်ကိုင်ပြီး ဖုန်းဖြေနေသည် ကို ကိုသော် အတိုင်းသား ကြားရပြန်သည် ။

“... ..”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဆက်သွယ်ပြီးပါပြီရှင်”

“... ..”

“နဲ့လယ် ၃ နာရီလောက် ဖြစ်မလားရှင်”

“... ..”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

“... ..”

“ရှင် အသက် ၃၀ လောက်ရှိပါပြီ ရှင်”

“... ..”

“အိမ်ထောင်သည် ပါ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေပါ ရှင်”

“... ..”

“သူက ရိုးရိုးအနှိပ်သည် ပါ ရှင်”

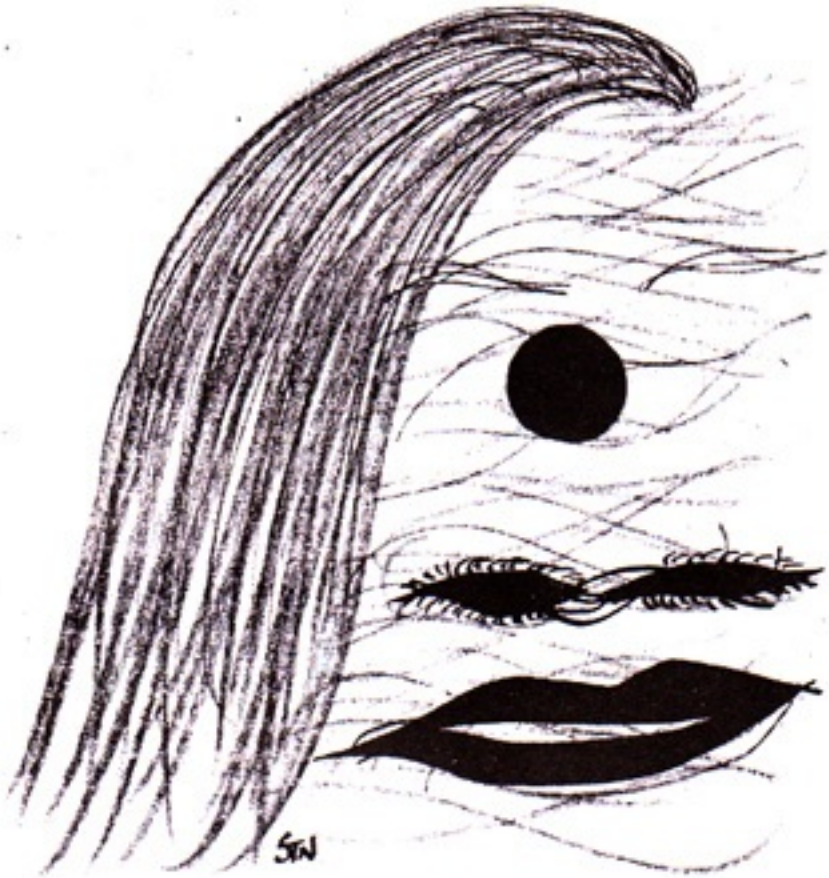
“... ..”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်ရှင်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ရှင်၊ ဒါဆို ကျွန်မ Cancel လုပ်လိုက်တော့မယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

★

အဆိုပါ ဖုန်းချအပြီးမှာ သက်ပြင်းပင် မချအား၊ ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီး လေး ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပြန်သည် ။ ကိုသော်တစ်ယောက် သာ ရှုပ်ထွေးညစ်ညူးသော စိတ်အစဉ်ဖြင့် ဧည့်ကြိုကောင်တာမှ ခပ် ဝေးဝေးသို့ ထွက်လာခဲ့မိသည် ။

★

နေညီချိန်

Strom

လုပ်ငန်းရှင်

လူကြံရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ဟုတ်တာပဲ။ အေးဗျာ...

အံ့ဩရော။ ခြောက်လက်မပတ်လည်၊ ရှစ်လက်မပတ်လည် အရှည် ၁၉ ပေ၊ ပေ ၂၀ ရှိတဲ့ သစ်တုံးကြီးတွေကို သစ်ပုံတွေထဲက ရွေးထုတ်၊ မတင်၊ ထမ်းသွားနေကြတာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပဲမြင်နေရတာ။ သစ်တုံးတွေကို ခုတ်ကြ၊ ရိုက်ကြနဲ့ ။ ဪ... ရှင်းရဦးမယ်။ ခုတ်တယ်ဆိုတာက သစ်တုံးတွေကို တစ်ပတ်လှည့်တာ၊ နေရာရွှေ့တာ၊ အဲဒါက လက်နဲ့ တွန်းတဲ့ သူက တွန်း၊ ကုတ်နဲ့ ကော်တဲ့ သူက ကော်ပေါ့။ ရိုက်တယ်ဆိုတာကျတော့ သယ်ယူလာတဲ့ သစ်တုံးကို သစ်ပုံပေါ်စီတဲ့ အခါမှာ မတင်ပြီး ပစ်တင်တာကိုခေါ်တာ။ အဲဒါကတော့ အန္တရာယ်များ တယ်။

ကျုပ်လည်း နေ့တိုင်းလိုလို မြင်နေရတော့ မျက်စိလည်း ယဉ်နေပြီ။ နားလည်း ယဉ်နေပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ သစ်စက်ထဲက အခေါ်အဝေါ်တွေကို ကျုပ်တောင် လိုက်ပြောတတ်နေပြီ။ ဒီသစ်စက်က ကျုပ်တို့ နဲ့ ရပ်ကွက်ချင်းကပ်လျက်လေ။ ဒီတော့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ လောင်စာကိစ္စပေါ့။ လွှစာမှုန့် ဝယ်ရတယ်။ နေ့တိုင်းလိုလို ဝယ်မှ လည်း ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ အလျင်မိတယ်။ လှောင်ထားလို့ ရအောင်လည်း သစ်စက်က မရနိုင်ဘူး။ သစ်ခွဲတာကို စောင့်ပြီး တန်းစီရတယ်။ မင်းလိုလူစား အများကြီးမို့လား။ တကယ်ဆိုတော့ တစ်မိုးတွင်းစာ လှောင်နိုင်လောက်အောင်လည်း ကျုပ်တို့ မှာ အင်အားမရှိပါဘူးလေ။ ဒီတော့ နေ့တိုင်း တန်းစီစောင့်ရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သစ်စက်နဲ့ အလိုလို ရင်းနှီးလာခဲ့ရတယ်။

တကယ်တော့ လူပဲဗျာ။ ဘယ်လောက်သန်မာတယ်ပြောပြော၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခဲ့တယ်ဖြစ်ဖြစ် အလေးအပင် သစ်တုံးကြီးတွေကိုတော့ အားစိုက်ထမ်းရတာပေါ့ဗျာ။ ကြိုးစားရတယ်၊ ဇွဲရှိရတယ်၊ အလုပ်သမားချင်းလည်း ညှာရတယ်၊ တစ်ယောက်ကပေါ့ဆလို့ ၊ မနိုင်လို့ ယိုင်သွားရင် သစ်တုံးလွတ်ကျသွားရော။ အဲလိုနဲ့ သစ်တုံးညှပ်လို့ ၊ သစ်တုံးပိလို့ လက်မ၊ ခြေမ ပြတ်သူတွေ၊ ခါးနာသွားသူတွေ၊ ဒဏ်

ရာရသူတွေ မြင်မြင်နေရတယ်။ အားစိုက်ရတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။

သူတို့ ကြည့်ရတာလည်း မနက်မိုးလင်း သစ်စက်လည်ဖို့ ခြံတံခါးတွေ ဖွင့်တာကအစ တစ်နေ့လုံး စက်ထဲမှာ သစ်ပုံထဲမှာ ပဲ။ ညနေစောင်းစက်ပိတ်၊ ခြံပိတ်ပေးပြီးမှ အိမ်ပြန်ကြရတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သစ်စက်ပိုင်ရှင်အိမ်က ဗာဟီရ ခိုင်းတာလေးတွေ လုပ်ပေးရသေးတယ်။

အလုပ်ရှင်ကတော့ ကြည့်ပါတယ်တဲ့ ။ တချို့ဆိုရင် မကျန်းမာလည်း ဆေးကုပေးတယ်။ သာရေး၊ နာရေးလည်း ကမကထလုပ်ပေးတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် မိန်းမယူတာကအစ တောင်းပေးထားတဲ့ သူတွေ ရှိတယ်။ အလုပ်ထဲ ပျော်ရွှင်အောင် အချို့အချဉ်ကျွေးတာလေးတွေ၊ နောက်ပြောင်တာလေးတွေ အလုပ်ရှင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးတယ်တဲ့ ။ အလုပ်သမားတွေကတော့ ရှိရှိသေသေပါပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့ အလုပ်ရှင် သူတို့ ဘဝသခင် မဟုတ်လား။

သစ်စက်ပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကောင်တာမှာ ထိုင်တယ်။ ဂဏန်းပေါင်းစက်တစ်လုံးနဲ့ ငွေရေနေတတ်သည် ။ ညနေကျတော့ ကားလေးနဲ့ ပြန်တယ်။ မျက်နှာကတော့ တကယ်ချို့တဲ့ လူဗျာ။ ညနေ သူမပြန်ခင် တစ်နေ့လုပ်ခတွေ ရှင်းပေးသွားတယ်တဲ့ ။ ဝိုင်းဆရာ နှစ်ယောက်က တယောက်ခြောက်ဆယ်ကျပ်စီ၊ ငါးဆယ်စားက တစ်ယောက်၊ လေးဆယ့်ငါးကျပ်က သုံးယောက်၊ သုံးဆယ့်ငါးကျပ်က ငါးယောက်တဲ့ ။ လေးရာကျော် ငါးရာတော့ ရှင်းပေးရမှာ ပေါ့။

သူတို့ သစ်စက်က အလုပ်သမားများ တယ်။ အရောင်းအဝယ်လည်း လိုက်တယ်လေ။ တစ်နေ့ကို သုံးသောင်းကျော်၊ လေးသောင်းဖိုးလောက်တော့ အောက်ထစ်ပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ဝယ်သုံးရတဲ့ လွှစာမှုန့်တင် တစ်နေ့ကို ငါးရာဖိုးလောက် ရောင်းနေရ

တပဲ။

*